

ZPRAVODAJ

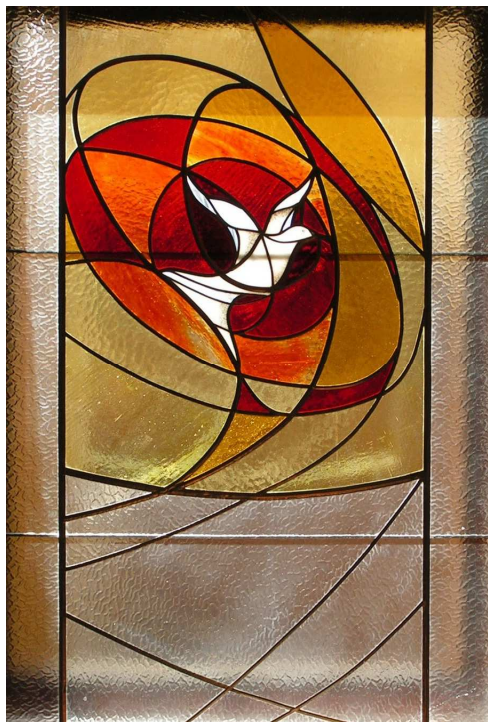
ŘK farnosti
Stará Boleslav

Květen 2023

PŘIJĎ, DUCHU SVATÝ

Skrze Ducha svatého se život křesťana uzdravuje ze dvou smrtelných nemocí: ze stresu a z rutiny. (Michael Marsch)

Od Kristova nanebevstoupení do svatodušních svátků se církev modlí nověnu k Duchu svatému. Napodobuje tak apoštoly, kteří se po Ježíšově nanebevstoupení vrátili do Jeruzaléma a tam se v horní místnosti "svorně a vytrvale modlili spolu se ženami, s Marií, matkou Ježíšovou, a s jeho bratry" (Sk 1,14). V modlitbách čekali na naplnění zaslíbení, které jim Ježíš dal před svým vstoupením na nebesa: "Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí".

Ve svatodušní nověně toužebně očekáváme, že Duch svatý sestoupí i na nás, na církev, jejíž existence by byla bez Ducha svatého neoprávněná, a na každého osobně, aby v nás znovu ožilo vše uschlé a zatvrdlé.

Devítidenní modlitba existovala již u Římanů a od 12. století nacházejí nověny oblibu v křesťanské zbožnosti. Číslo devět se v mnoha jazycích podobá slovu nový (lat. novem). Devítka má charakter proměny: připravuje novou podobu,

tak jako potřebuje dítě v těle matky devět měsíců, aby se mohlo narodit. Praobrazem každé křesťanské novény je svatodušní novéna apoštolů, Marie a dalších žen, které doprovázely Ježíše. Ve svatodušní novéně se modlíme za obnovu církve a za své osobní proměnění.

Při večerních nešporách se v době svatodušní novény zpívá hymnus "Veni creator spiritus", který složil kolem roku 809 benediktinský mnich Hrabanus Maurus. Jeho slova, stará téměř 1200 let, odpovídají i naší dnešní touze:

*"Duchu svatý, přijdiž k nám,
silou svou nás naplň sám.
Ty jsi Tvůrce světa všeho,
přej nám dechu nebeského."*

Prosíme tedy Ducha svatého, aby v nás znovu vyvolal život, protože ten ztrácí v námaze všedních dnů sílu. Mnozí lidé dnes touží po energii a pravém životu. Mají dojem, že jejich životní styl neodpovídá požadavkům skutečného života. Bůh stvořil tento svět skrze Ducha, může nás tedy nově stvořit. V dechu, který do sebe každým okamžikem vpouštíme, bychom mohli vytušit, že nás Bůh stále obnovuje dechem svého Ducha.

*"Přijď již, Těšiteli pravý,
Bohem Otcem darovaný.
Ty jsi lásky pramen živý,
dodej slabým odvahy a síly."*

Duch svatý je náš přímluvce a utěšitel, je to dar Otce. Je pro nás živým pramenem, ohněm, světlem, láskou a pomazáním. Duch svatý je pramen života: Z něj lze čerpat, aniž by se vyčerpal, protože je to pramen božský. Mnozí se dnes cítí vysušení, rozdaní, vyhořelí, protože museli stále dávat. Ve svatodušní novéně úpěnlivě prosíme, aby v nás začal zase prýštit pramen Ducha svatého, aby nás osvěžoval a posiloval. Duch svatý je také ohněm a světlem, které nás hřeje a prozařuje. Je i pomazáním, které léčí naše rány a povolává nás k úkolům, které náležejí jednotlivě každému z nás.

*"Rozžíhej smysly, rozžíhej duši,
ať teplem a láskou mé srdce buší.
A naše těla ubohá,
nechť pozvedne síla Tvá."*

Duch svatý má moc zapálit světlo našim smyslům, zní doslova v latinské předloze (accende lumen sensibus). U Ducha svatého nejde o něco čistě duchovního: spíše chce rozžehnout naše smysly a prozářit je, abychom jimi vnímali Boha v tomto světě. Jsou-li naše smysly bdělé, stává se náš život tím,

čím je od Boha. Potom jsme v tomto světě plně přítomní. Naše smysly nás přivádějí do vztahu se skutečností. Při zpěvu této prosby zpozorujeme, jak jsou naše smysly tupé, jak cítíme jen málo z toho, co je kolem nás, protože jsme účastni jen svými myšlenkami, ale ne svými smysly. Pokud jimi ale zatřepe Duch svatý, probudí je a osvítlí, stanou se skutečným prostředkem naší zkušenosti s Bohem. Boha neprožíváme rozumem, ale svými smysly. Tím, že mezi mnoha hlasy slyšíme hlas Boží a že ve viditelném vidíme neviditelné.

Duch svatý je současně láskou, která se vylévá v našich srdcích. Každý z nás koneckonců touží po lásce a po tom, aby byl milován. Duch svatý nám dává schopnost milovat, ale je také láskou Otce, která proudí do našich srdcí. V Duchu svatém se můžeme cítit být Bohem plně a bez výhrad milováni. V Duchu svatém proudí naším srdcem a naším tělem láska. Poslední prosba této sloky se týká našeho života a jeho slabostí. Právě Duch svatý je schopen naším tělem pronikat s novou silou: stále se touží vtělovat, usadit se v našem těle a naplnit je božskou silou.

Přiřadíme se tedy během svatodušní novény k těm mužům a ženám, kteří společně v horní místnosti očekávali příchod Ducha svatého. V této skupince modlících se Ježíšových učedníků a učednic se připravuje něco nového, co v krátkém čase dobude celý svět. Tato horní místnost je zároveň mateřským lůnem, z něhož se zrodí církve, a z něj každý může vyjít jako nový člověk.

Anselm Grün

KATOLÍCI, ODVAHU!

zamyšlení nad Aggeovým proroctvím

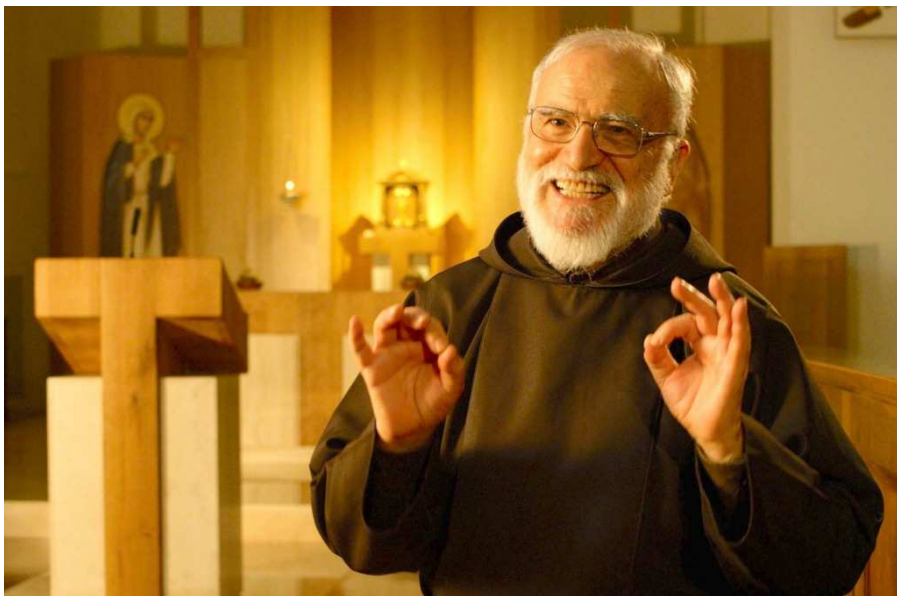
„Vy máte pro sebe čas, abyste bydleli v domech s vykládaným stropem, Hospodinův dům však má být pustý?

Nyní praví Hospodin zástupů toto: Zamyslete se nad svým jednáním! Sili jste mnoho, sklídili však málo, jedli jste, nejste však nasyceni, pili jste, ale nestačí to k opojení, oblékli jste se, není vám však teplo, kdo se dal najmout za mzdu, vložil ji do děravého měšce.

Tak praví Hospodin zástupů: Zamyslete se nad svým jednáním! Vystupte na horu, přineste dříví a znovu vystavte chrám! V něm budu mít zalíbení, v něm chci být oslavován, – praví Hospodin. (Ag 1, 2-8).

Jednou vyslovené Boží slovo se stává aktivním a aktuálním pokaždé, když se znovu ohlašuje. Není to jen obyčejný biblický citát. My jsme nyní „tento lid“, kterému je Boží slovo určeno. Co jsou pro nás dnes

„vykládané domy“ (neboli dobře zařízené), ve kterých jsme v pokušení mlčet? Vidím tři soustředné domy, jeden ve druhém, ze kterých musíme vyjít, abychom vystoupili na horu a obnovili Boží dům.

První dům, dobře krytý, ošetřovaný a zařízený, je mé „ego“: mé pohodlí, moje sláva, mé postavení ve společnosti nebo v církvi. Je to nejtěžší zbouratelná stěna, nejlépe zamaskovaná. Je tak snadné zaměnit svou čest za čest Boha a církve, připoutání k mým představám za připoutání k čisté a jednoduché pravdě. Nemyslím si, že ani já, který tohle teď říkám, bych byl výjimkou. Jsme v této naší skořápce jako bource morušového ve své ulitě: kolem ní je všechno hedvábí, ale pokud bource morušového nerozbije skořápku, zůstane housenkou a nikdy se nestane motýlem, který létá. Nechme však toto téma stranou, protože máme mnoho příležitostí o něm slyšet.

Druhým dobře vykládaným domem je moje farnost, můj řeholní řád, hnutí nebo církevní sdružení, má místní církev, má diecéze... Nechápejme to špatně. Běda, kdybychom neměli lásku a náklonnost k těmto konkrétním skutečnostem, do kterých nás Pán postavil a za které jsme možná zodpovědní. Zlo je absolutizovat je, nevidět mimo ně nic jiného, zajímat se jen o to, kritizovat a pohrdat těmi, kteří nesdílejí stejnou zodpovědnost. Stručně řečeno, ztratit ze zřetele

katolicitu církve. Zapomenout na to, jak často říká papež František, že „celek je větší než jeho část“. Jsme jedno tělo, tělo Kristovo, a v tomto těle, jak říká Pavel, „pokud... trpí jeden úd, trpí spolu s ním všechny údy“ (1 Kor 12, 26). I synod by měl sloužit tomuto účelu: abychom si uvědomili problémy a radosti celé Katolické církve a podílely se na nich.

Přejdeme nyní ke třetímu dobře vykládanému domu. Opustit ho je těžší proto, že nám po staletí vštěpovali, že opustit ho by bylo hříchem a zradou. Nedávno jsem během týdne modliteb za jednotu křesťanů četl svědectví jedné katoličky z nábožensky smíšené země. Když byla mladá, farář ji učil, že už jen fyzicky vstoupit do protestantského kostela je smrtelný hřích. A předpokládám, že totéž se říkalo i na druhé straně zdi o vstupu do katolického kostela. Jde o konkrétní křesťanské vyznání, k němuž patříme. Všichni jsme přesvědčeni, že část slabosti naší evangelizace a působení ve světě je způsobena rozdělením a vzájemným bojem mezi křesťany. Stále se vyskytuje to, co říká Bůh skrze proroka Aggea:

„Očekávali jste mnoho, a hle – urodilo se málo, a co jste přinesli domů, vyfoukal jsem pryč. Proč to? – ptá se Hospodin zástupů. Kvůli mému domu, že je pustý, a vy každý spěcháte jen do vlastního domu.“ (Ag 1,9).

Ježíš řekl Petrovi: „Na této skále postavím svou církev“. Neřekl: „Postavím své církve“. Musí existovat takový význam slova, ve kterém to, co Ježíš nazývá „moje církev“, zahrnuje všechny věřící v něho a všechny pokřtěné. Apoštol Pavel má formulku, která by mohla splnit tento úkol obsáhnout všechny, kdo věří v Krista. Na začátku Prvního listu Korintánům vyslovuje svůj pozdrav: „vším, co vzývají jméno našeho Pána Ježíše Krista na každém místě u nich i u nás“ (1 Kor 1, 2).

Určitě se nemůžeme spokojit s touto jednotou, která je tak rozsáhlá, a přitom tak nejasná. Nemůžeme však ani pohrdat a ignorovat tuto základní jednotu, která spočívá v tom, že se odvoláváme na stejného Pána Ježíše Krista. Kdo věří v Božího Syna, věří také v Otce a Ducha svatého. Je velmi pravdivé to, co bylo opakováno při více příležitostech: „to, co nás spojuje, je důležitější než to, co nás rozděluje“.

Prorocství z knihy proroka Aggea, které jsem komentoval, je spojeno s mojí osobní vzpomínkou, kterou zde zmiňuji s vědomím, že se prorocké slovo vrací, aby uvolnilo svou dávku důvěry a naděje pokaždé, když se s vírou ohlašuje a poslouchá.

Když jsem byl jmenován kazatelem papežského domu a ocitl jsem se v přítomnosti papeže, abych začal svůj první postní období, to slovo ve mně opět rezonovalo, ne jako citát a vzpomínka, ale jako živé slovo pro tu chvíli. Obrátil jsem se na papeže, který v té době poslouchal kázání v boční kapli, a důrazně jsem zopakoval slova proroka Aggea:

Odvahu, „vzmuž se, Jane Pavle II, vzmužte se, vy kardinálové, biskupové a celý lide Boží, pracujte, neboť já jsem s vámi, praví Pán zástupů. Můj duch zůstane mezi vámi!“. A z výrazu jeho tváře se mi zdálo, že toto slovo způsobilo to, co hlásalo: odvahu, i když Jan Pavel II. byl posledním člověkem na světě, kterému by bylo třeba odvahu připomínat.

Dnes se odvažuji znovu hlásat toto slovo s vědomím, že to není jen citát, ale stále živé slovo, které se vrací, aby pokaždé splnilo to, co slibuje. Odvahu, papeži Františku! Vzmužte se, bratři kardinálové, biskupové, kněží a všichni věřící Katolické církve a pracujte, neboť já jsem s vámi, praví Pán. Můj Duch zůstane mezi vámi!"

Raniero kard. Cantalamessa, papežský kazatel

BIBLICKÉ INSPIRACE

Biblický text

Z evangelia podle Jana (7. neděle velikonoční)

Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se: "Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe. Obdařil ho mocí nade všemi lidmi, aby dal věčný život všem, které jsi mu dal. Věčný život pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.

Já jsem tě oslavil na zemi: dokončil jsem dílo, které jsi mi svěřil, abych ho vykonal. Nyní oslav ty mne u sebe, Otče, slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět.

Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Byli tvoji a mně jsi je dal, a zachovali tvoje slovo. Nyní poznali, že všechno, cos mi dal, je od tebe; vždyť slova, která jsi mně dal, dal jsem jim. Oni je přijali a skutečně poznali, že jsem vyšel od tebe, a uvěřili, že jsi mě poslal.

Já prosím za ně. Neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal, vždyť jsou tvoji; a všechno moje je tvoje a všechno tvoje je moje. V nich jsem oslaven. Už nejsem na světě, ale oni jsou na světě; a já jdu k tobě." (J 17,1-11)

Náměty k meditaci

Pomalů se završuje velikonoční období. Úryvek shrnuje celé poselství o Kristu. V této velekněžské Ježíšově modlitbě dominují dva motivy: Odchod k Otci a poslání učedníků v síle Ducha. Tedy momenty, které se připomínají v následujících dvou nedělích. Prolíná se zde to, co se už stalo, s tím, co má teprve nastat (to je typické pro židovskou modlitbu).

„Otče, přišla ta hodina“

Ježíš oslovuje svého Otce. Není to ale proto, že by oba nevěděli, co přichází. Ukazuje tím absolutní důvěru, intimitu jejich vztahu. Tato slova jsou totiž určena především učedníkům ve večeřadle. Ježíš k nim několikrát mluvil o této hodině, o jeho utrpení a smrti, ale nechápali nebo nechtěli chápat.

Nyní pronáší: *„Už je tady ta hodina“*. Kdyby nešlo o tak tragické věci z pohledu učedníků, mohli by to chápat jako slavnostní prohlášení. A nebo jím skutečně bylo?

„Věčný život pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“

Klíčové „poznat Boha“ není v hebrejském myšlení rozumový pojem, jako je tomu v helénské prostředí, ale osobní a intimní zakoušení milujícího Otce. A to můžeme přijmout tehdy, když přijmeme Ježíše a Jeho láskyplný vztah s Otcem. Kdo takto vnímá Boha a žije v Něm, má věčný život. Ne pro své tak zvané zásluhy, ne až potom, ale už nyní, protože žije v Bohu.

„Zjevil jsem tvé jméno lidem“

Ježíš říká ve 14. kapitole Janova evangelia Filipovi: *„Kdo vidí mne, vidí Otce. Jak tedy můžeš říkat: Ukaž nám Otce?“* Izraelité se z úcty a vědomí přesažnosti Boha vyhýbali používání Jeho přímého pojmenování. Ale slovo „Hospodin“, které se často v Písmu vyskytuje, svědčí o tom, že už ve starozákonní době byla vnímána a reflektována Boží svrchovanost a zároveň starostlivost o svůj lid.

Pastorace.cz

LITURGICKÉ OKÉNKO

Svatodušní vigilie

V modlitbách buďte vytrvalí, bděte a děkujte Bohu (Ko 4,2)

Vigilie je bohoslužba v předvečer velkého křesťanského svátku. Výraz pochází z latinského *vigilia* (bdění). Má kořeny v židovském pojetí dne, který začíná západem dne předešlého. V křesťanské liturgii jsou doloženy od 5. století, slaví se ve východní i západní církvi a byly často spojeny s postem.

Svatodušní vigilie není tolik rozšířená a zažitá jako velikonoční vigilie („na Bílou sobotu“) nebo vánoční vigilie („půlnoční“). Podle posledního vydání Římského misálu z roku 2008 je možné ji slavit také jako prodlouženou s více čteními.

Slavení svatodušní vigilie má čtyři části: lucernárium, bohoslužbu slova, obnovení biřmovacích závazků a bohoslužbu oběti. Lucernárium zahájíme venku před kostelem u ohně, od něhož zapálíme paškál a svoje svíce a společně půjdeme průvodem do kostela. V kostele zůstaneme stát s hořící svící v rukou. Plášť této noci nás má odloučit od denního shonu a disponovat naši duši, aby byla citlivější a vnímavější na Boží blízkost, aby se otevřela působení Ducha Svatého a aby toužila být naplněna jeho mocí.

Zazní slova z evangelia: *„Mějte bedra přepásaná a vaše lampy ať hoří, abyste se podobali lidem, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, když přijde a zatluče. Blahoslavení služebníci, které pán při svém příchodu najde, jak bdí.“*

Oheň, má zažehnout naše svíce a stát se tak znamením, že důvěřujeme Kristovu příslibu a že jsme připraveni být světlem světa. Od ohně se zapálí velikonoční svíce a od ní si postupně rozžehnou své svíce všichni přítomní a vcházejí do kostela. Zpívá se hymnus k Duchu Svatému.

Začíná bohoslužba slova, při níž zazní čtyři starozákonní čtení. Stejně jako při velikonoční vigilii má tři etapy: zvěstování, meditativní rozvedení a modlitební vyústění. Slavení pak přichází k bodu, kdy starozákonní přísliby seslání Ducha Svatého dosáhly svého naplnění. Oltářní svíce jsou rozžihány na znamení, že Kristova tajemství jasné září mezi námi a začínají se naplňovat. Čtou se úryvky z Pavlova listu Římanům a z Janova evangelia (Jan 7,37-39)

Vyznání víry probíhá formou obnovy křestních a biřmovacích závazků. Následující přímlyvy mají obdobný charakter jako z vigilie Vzkříšení. Poté probíhá bohoslužba oběti z vigilie slavnosti Seslání Ducha Svatého a obvyklé zakončení mše svaté.

Liturgie.cz

SVĚTEC MĚSÍCE

Svatý Jan Sarkander, kněz a mučedník

(1576 – 1620)

Jan žil v době závažných náboženských rozbrojů, které ho nakonec stály život. Pro složitost doby a neúplnost pramenů je nejednoznačnou postavou jak z hlediska historického, tak i z ekumenického.

Tehdy byla jen jediná moravská diecéze a on působil na sedmi jejích místech. Osudným se mu stalo působení v Holešově, kde sídlil katolický hejtman Ladislav Popel z Lobkovic, který o Jana požádal. Jan tam r. 1616 nastoupil na faru po evangelickém faráři a brzy se stal hejtmanův důvěrník a zpovědník. Také získal zpět ke katolické víře na 250 farníků, kteří před tím byli protestanty.

Pražskou defenestrací v r. 1618 začalo stavovské povstání a napjaté období českých dějin. Se sesazením Ladislava Popela z Lobkovic, který nad Janem Sarkandrem držel ochranou ruku, došlo k vypovězení jezuitů ze země. Skryté nepřátelství propukalo plnou silou a Jan na radu farníků opustil Holešov. Se souhlasem kroměřížského probošta odjel v červnu toho roku na pouť k Panně Marii Čenstochovské do Polska. Byl vroucím ctitelem Panny Marie a s její pomocí vytrval v dobrém až do konce. Po návratu Lobkovic povolal Jana zpět do Holešova přes jeho námitky, že to znovu rozjitří spory mezi katolíky a protestanty.

Zjara roku 1620 pak vpadlo na Moravu na čtyři tisíce polských kozáků zvaných "lisovčící". Byli posláni polským králem Zikmundem III. na pomoc jeho švagru, Ferdinandu II., českému králi. Oni však cestou přepadávali hrady, městečka a loupili. Jan ve snaze uchránit Holešov jim vyšel 5. února 1620 naproti v čele eucharistického průvodu. Kozáci, vidouce

katolického kněze s nejsvětější svátostí, seshákali s koní, poklonili se a Holešovu se vyhnuli.

Moravští stavové pak pojali podezření, že Jan při návštěvě Polska vyjednal u polského krále posláni kozáků na Moravu. On však ve Varšavě nikdy nebyl. Přesto byl zatčen a čtyřikrát vyslýchán s použitím útrpného práva. Chtěli, aby se doznal k zemězradě a prozradil, co mu svěřil při svaté zpovědi jeho pán Lobkowitz, který byl hlavním podezřelým ze zrady. Krutě ho mučili i za to, že do obce vracel katolickou víru.

Zmučeného pak přenesli do vězení, kde k němu měli přístup olomoučtí katolíci. Zhrozili se jeho těla a rozplakali se nad ním. A on se je snažil utěšovat šeptaje v bolestech: "Oplývám radostí... Mám velkou útěchu..." Na následky mučení pak 17. března s modlitbou na rtech odevzdal svou duši Bohu.

Po smrti byl pohřben v olomouckém Předhradí, odkud byly později jeho ostatky slavnostně přeneseny do katedrály sv. Václava v Olomouci. Blahořečen byl v roce 1860. Do seznamu svatých jej zapsal papež Jan Pavel II. při své návštěvě Moravy dne 21. května 1995. Při kanonizaci pronesl tato slova:

„Dnes já, papež římské církve, jménem všech katolíků prosím za odpuštění křivd, spáchaných na nekatolících v pohnutých dějinách tohoto národa; zároveň ujišťuji, že katolická církev odpouští všechno zlé, co vytrpěly zase její děti. Ať je dnešní den novým začátkem ve společné snaze následovat Krista, jeho evangelium, jeho zákon lásky, jeho touhu po jednotě věřících v Kristu: «Aby všichni jedno byli»

Z knihy Svatí na každý den

NEDĚLE MODLITEB ZA PRONÁSLEDOVANÉ KŘEŠŤANY (14.5.)

Křesťané považují náboženskou svobodu za nejdůležitější ze všech lidských práv, protože přímo souvisí s věčným osudem člověka, se smyslem života v čase a věčnosti. Náboženská svoboda znamená, že každý člověk může svobodně vykonávat, hlásat a také měnit svou víru, aniž by mu v tom bránila společnost a stát.

Z 240 milionů na 360 milionů vzrostl za poslední tři roky počet pronásledovaných křesťanů ve světě. Každý sedmý křesťan trpí nějakou formou útlaku nebo diskriminace. Mučedníků pro víru bylo v loňském roce více než pět tisíc. Další 4542 křesťané byli vězněni bez procesu téměř vždy na základě smyšlených obvinění. Bylo zaznamenáno 2110 útoků na kostely a křesťanské budovy.

Zeměmi extrémního pronásledování jsou Severní Korea, Somálsko, Jemen, Eritrea, Libye, Nigérie, Pákistán, Irán, Afghánistán, Súdán a Indie. Nejčastější příčinou diskriminace je radikální islám, etnické konflikty v Africe, represe ze strany komunistických režimů a hinduistický extrémismus v Indii. V Indii jsou křesťané napadáni, bití, vyháněni a zároveň jsou nejčastější obětí obchodu s lidmi. Jednou ze zemí s extrémním pronásledováním je Nigérie, kde byly v poslední dekádě zavražděny desetitisíce křesťanů a statisíce byly násilně vysídleny. Protikřesťanské útoky džihádistů zaznamenáváme v dalších zemích subsaharské Afriky.

Tragická je situace arménských křesťanů v Náhorním Karabachu, který z velké části obsadil Ázerbajdžán a křesťany na zbylém území se snaží blokovat. Nekončícím utrpením procházejí křesťané v Sýrii, kteří s lidem Sýrie nesou těžké následky války a uvalených sankcí. Zprávy o únosech, nucených sňatcích a islamizaci nezletilých nemuslimských dívek v Pákistánu a dalších islámských zemích jsou na denním pořádku.

Pod tlak se dostávají křesťané i na Západě. Bývalý prezident CSI (Christian Solidarity International) Herbert Meier pronesl již před 17 lety tato stále platná slova: „Svoboda svědomí, vědeckého bádání a tolerance patří neodmyslitelně k dědictví západních zemí. Je formulována v přirozeném právu a je s ním nerozlučně spojena. Díky tomu stála Evropa po staletí v první linii. Dnes ale vidíme, že se toto dědictví Evropy ztrácí a věřící křesťané jsou konfrontováni s dvěma hrozbami – stále agresivnějším sekularismem a relativismem, a na druhé straně s rostoucím vlivem islámských skupin.“

Je příznačné pro sekularizovaného „ducha doby“, že utrpení a svědectví křesťanů, jakkoliv velké a zřetelné, není v centru pozornosti veřejnosti. Mnohé náboženské násilí na křesťanech je politiky, médií ale i některými

náboženskými představiteli prezentováno jako etnický konflikt nebo spor o půdu. V době, která se považuje za moderní, osvícenou a progresivní, máme povinnost být na straně lidí, kteří jsou za svou víru, šikanováni, bití, mučeni a vražděni. Solidarita s pronásledovanými má biblický základ v prvním listu apoštola Pavla Korintským – „*Trpí-li jedna část, trpí s ní části všechny*“ (12.26). V praktické rovině jsou křesťané často jediní, kdo mohou pomoci. Buďme proto s pronásledovanými křesťany v modlitbách alespoň o šesté neděli velikonoční!

Monika Kahancová, Christian Solidarity International

APOŠTOLÁT MODLITBY

KVĚTEN 2023

celosvětová síť modlitby s papežem Františkem

Úmysl papeže: Za hnutí a skupiny v církvi

Modleme se, aby církevní hnutí a skupiny znovu denně objevovaly své evangelizační poslání a sloužily potřebám světa svými charismaty.

Národní úmysl: Za mladé lidi

Modleme se za mladé lidi, kteří touží po manželství, aby našli svého životního partnera a měli odvahu odevzdat se jeden druhému podle nároků evangelia.

Z LITURGICKÉHO KALENDÁŘE

2.5. (úterý)	památka svatého Atanáše, biskupa a učitele církve
3.5. (středa)	svátek svatých Filipa a Jakuba, apoštolů
6.5. (sobota)	památka svatého Jana Sarkandra, kněze a mučedníka
8.5. (pondělí)	památka Panny Marie, prostřednice všech milostí
16.5. (úterý)	svátek svatého Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka
21.5. (neděle)	slavnost Nanebevstoupení Páně
26.5. (pátek)	památka svatého Filipa Netuho, kněze
28.5. (neděle)	slavnost Seslání Ducha svatého
30.5. (úterý)	památka svaté Zdislavy
31.5. (středa)	svátek Navštívení Panny Marie

POZVÁNKY

MODLITEBNÍ SETKÁVÁNÍ NAD PÍSMEM

Přijměte pozvání na další setkání ve Farním centru v Jungmannově ulici ve středu **17. května v 19 hod.**

Inspirací pro zamyšlení a modlitbu bude pokračování osmé kapitoly Janova evangelia.

Těšíme se na vás!

Vladimír Šimík, tel: 602 266 586, v.simik@centrum.cz

SVATODUŠNÍ SLAVNOST V ZAHRADĚ

Těšíme se, že můžeme společně slavit narozeniny církve

na zahradě klubu Klíček - Švabinského 371 v neděli 28 května od 15 hod.

- Bohoslužba slova s živou kapelou
- Piknik z přinesených dobrot
- Hry pro děti s odměnami

Srdečně vás zveme, pozvete i přátele a známé!

křesťanské církve z Brandýsa n.L.-Staré Boleslavi

TAXIWAY

LETNÍ TÁBOR PRO MLADÉ 12 - 16 LET

PŘIHLAŠ SE →

HORA MATKY BOŽÍ V KRÁLÍKÁCH

27. 8. – 1. 9. 2023

UNITED

MULTIZÁNROVÝ KŘESŤANSKÝ FESTIVAL

HILLSONG LONDON (UK)

LIN'D (SWE) / GALACTUS JACK (UK)

PINELAKE WORSHIP BAND (US) / TIMOTHY (SK)

ESPÉ (SK) / ALIVE / ADONAI / ALLTIDE (SK)

TOWMEOT (SK) / ON FIRE / A DALŠÍ...

HLAVNÍ REČNÍK:
JANETTE OUBRECHTOVÁ
TOMÁŠ HOLUB / DALIMIL STANĚK
JANA POLEHNA / ONDŘEJ SZTURC

VSETÍN

17-19/8/2023

WWW.FESTIVALUNITED.CZ

SPONZOR: ZEMSKÝ ÚŘAD, DEKRO, ACETECH, Credo, VÝRAZE, SIGNATURE, PRÁVNÍ KOTN, KATOLICKÝ OTEVŘENÍ, BRÁNA

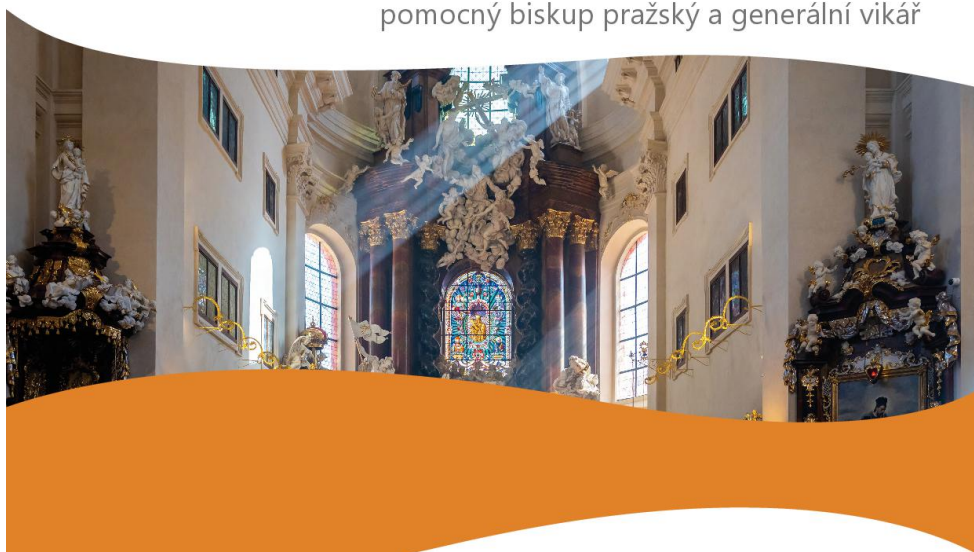
MŠE SVATÁ A MODLITBA PŘED PALLADIEM

za biskupskou synodu
a synodální proces

středa **31. května 2023**
v **18 hodin**

bazilika Nanebevzetí Panny Marie
Stará Boleslav

hlavní celebrant **Mons. Zdenek Wasserbauer**,
pomocný biskup pražský a generální vikář

POŘAD BOHOSLUŽEB

Den	Hodina	Místo
Pondělí	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Úterý	18.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Středa	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Čtvrtek		
Pátek	18.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Sobota	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Neděle	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav

MŠE SVATÉ VE STAROBOLESLAVSKÉ FARNOSTI

NEDĚLE

Všetaty – 8.15

Kozly – 9.30

Kostelec nad Labem – 10.30 v kostele svatého Víta

(kromě 1. neděle v měsíci, kdy je mše svatá v kostele sv. Martina)

Skorkov – 11.00

Přihlásit se k odběru aktuálních informací můžete zasláním emailu na adresu
prenosy@staraboleslav.com

*Farní zpravodaj vydává Římskokatolická farnost Stará Boleslav,
Lázeňská 61, 250 01 Stará Boleslav; www.staraboleslav.com.*

Duchovní správce: J.M. Libor Bulín, mobil: 602 542 847; e-mail: liborbulin@seznam.cz

Příspěvky, připomínky zasílejte na adresu: v.simik@centrum.cz

Uzávěrka čísla je v úterý před poslední nedělí předcházejícího měsíce.